

Arrest

nr. 97 256 van 15 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ZWART, die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 25 februari 2012 en heeft zich op 18 april 2012 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 april 2012 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 4 september 2012.

1.3. Op 28 september 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten. U zou een koptische christen zijn afkomstig van Baghjoura (Nag Hamadi) in de provincie Qina. U hebt een middelbaar diploma landbouw. Na uw afstuderen in 1998 of 1999, ging u als handelsvertegenwoordiger werken. In 2010 opende u uw eigen zuivelfabriek in Baghjoura. Op 2 juli 2011, toen u onderweg was naar de kerk, werd u aangesproken door (A.S.) en (H.A.). Ze zouden u hebben beledigd en geslagen. U moest zich tot de islam bekeren of elke maand 2000 Egyptische ponden betalen. Ze zouden u hebben geslagen totdat u het bewustzijn verloor. Toen u terug bij kwam, ging u klacht indienen bij de politie. Diezelfde dag bracht de politie u naar het ziekenhuis van Nag Hamadi waar u werd onderzocht. Daarop brachten ze u terug naar het politiekantoor en vandaar naar de magistraat. De magistraat ondervroeg u en (A.S.), maar hij ontkende alles. Daarop werd hij vrijgelaten. Ongeveer een maand later kwam (A.S.) naar uw bedrijf om u te bedreigen. U moest moslim worden of 200 000 Egyptische pond betalen of uw zaak aan hem geven of ze zouden uw verloofde verkrachten. U werd ook met de dood bedreigd. Een week later werd u nog eens op dezelfde manier bedreigd in uw zaak. Op 9 december 2011 werd uw verloofde, (I.), door (A.S.) en (H.A.) ontvoerd. De ontvoerders namen contact op met u. U moest hen 200 000 pond betalen of uw zaak aan hen geven. U en de vader van (I.) dienden diezelfde dag klacht in bij de politie. Op 20 december 2011 zette u de zaak op naam van (A.S.) en uw verloofde werd de dag nadien vrijgelaten. Ze was verkracht. Op 23 december 2011 diende haar vader klacht in tegen (A.S.) en (H.A.) wegens verkrachting. Op 24 december 2011 werden u en (A.S.) en (H.A.) opgeroepen voor verhoor bij de politie. (A.S.) beschuldigde u ervan haar te hebben verkracht. Drie of vier dagen na 24 december 2011 werd uw zaak een eerste keer naar de rechtbank verwezen. Daar beschuldigde (A.S.) u er nogmaals van dat u (I.) had verkracht en hij zei dat hij twee getuigen had die konden verklaren dat hij de dag van de verkrachting bij hen was. Bij het buitengaan van de rechtbank dreigde (A.S.) u te vermoorden. Daarop verliet u diezelfde dag Baghjoura. Op 23 februari 2012 hebt u Egypte via de luchthaven van Cairo verlaten met uw eigen Egyptisch paspoort voorzien van een vervalst schengenvizum. U reisde via Malta naar België waar u op 25 februari 2012 aankwam en op 18 april 2012 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, de aankoopakte van uw zuivelfabriek dd. 02/01/2010, de verkoopakte van uw zuivelfabriek dd. 20/12/2010, gelegaliseerde kopies van de klacht dd. 02/07/2011 en een medisch rapport dd. 02/07/2011, een proces verbaal dd. 09/12/2011, een proces verbaal dd. 23/12/2011 en een proces verbaal dd. 24/12/2012, een gerechtelijk medisch attest in verband met de verkrachting van uw verloofde en uw vluchtgegevens en vliegtuigticket dd. 23/02/2012.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest te worden vermoord door (A.S.) van de Salafisten en te worden veroordeeld door de Egyptische autoriteiten wegens verkrachting van uw verloofde (CGVS, 04/09/2012, p. 10). Er dient echter te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vluchtmotieven. U legt hierover immers vage, weinig waarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen af.

Nadat (I.) was vrijgelaten op 21 december 2011, zou ze hebben verteld dat ze was verkracht. Daarop diende (I.), samen met haar vader klacht in bij de politie op 23 december 2011. De dag nadien op 24 december 2011 werden u, (A.S.) en (H.A.), opgeroepen voor verhoor. Drie of vier dagen later dus op 27 of 28 december 2011 was er een zitting op de rechtbank. Bij het verlaten van die zitting zou (A.S.) u hebben bedreigd en die dag zou u zijn gevlucht naar Cairo, waar u verbleef tot uw vertrek uit Egypte op 23 februari 2012 (CGVS, 04/09/2012, p. 24). In het begin van het gehoor op het CGVS hebt u hierover echter verklaringen afgelegd die niet stroken met deze versie van de feiten. Aanvankelijk verklaarde u echter dat u uw huis verliet op 30 december 2011. Gevraagd waar u dan nog hebt gewoond tussen 30 december 2011 en 23 februari 2011, antwoordde u eerst, bevreemdend genoeg, dat u veel vergeet (CGVS p.3). Dat u niet zou vergeten zijn waar u ondergedoken bent, kan bezwaarlijk geloofwaardig worden genoemd. Opnieuw hiernaar gevraagd, zegt u dat u gewoon thuis bleef (CGVS p.3). Nogmaals gevraagd wanneer u uw huis verliet, antwoordde u tenslotte op 27 december 2011. Dit zou dezelfde dag van de zitting zijn. Gevraagd waar u dan nog verbleef tussen 27 december 2011 en 23 februari 2012, antwoordde u in het Al Anba klooster in Alexandrië en rept u met geen woord over Cairo (CGVS, 04/09/2012, p. 3-4). Dergelijke vage en tegenstrijdige verklaringen over het moment dat u zou

ondergedoken zijn en de plaats waar u ondergedoken was in Egypte, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Vervolgens zou u twee keer in uw zaak zijn bedreigd. Ook hier legt u weinig eenduidige verklaringen over af. Zo verklaarde u aanvankelijk dat (A.S.) naar uw zaak kwam om u te bedreigen. Gevraagd hoeveel keer hij langskwam, antwoordde u twee keer en zei u dat hij telkens met twee kwam. Even later verklaarde u dan weer dat bij het eerste bezoek (A.S.) alleen kwam, terwijl u eerder verklaarde dat (A.S.) telkens met twee kwam (CGVS, 04/09/2012, p. 17).

Ook over de bedreiging dat uw verloofde zou verkracht worden, legt u weinig eenduidige verklaringen af. - U verklaart tijdens uw gehoor het op CGVS meermaals dat uw belagers u hiermee hadden bedreigd (CGVS p.10, 18). Ook in de klacht die u op 9 december 2011 zou hebben ingediend, staat te lezen dat ze hadden gedreigd uw verloofde te verkrachten en vermoorden als u hen de zaak niet gaf. Ook bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) hebt u duidelijk verklaard dat u uw fabriek moest verkopen anders zouden ze (l.) verkrachten (Vragenlijst CGVS, 24/04/2012, p. 3). Verder in het gehoor, gevraagd wanneer ze hadden gedreigd uw verloofde te verkrachten, verklaarde u dat hij niet heeft gedreigd uw verloofde te verkrachten. U zou pas van de verkrachting hebben gehoord van uw vriendin na haar vrijlating (CGVS, 04/09/2012, p. 20). Wanneer u ermee werd geconfronteerd dat u eerder had gezegd dat u hier ook mee was bedreigd, zegt u eenvoudigweg ja. Gesteld dat u nu verklaarde dat ze daarmee niet hebben gedreigd en dat u pas achteraf wist dat ze werd verkracht, geeft u andermaal geen afdoende verklaring en komt u niet verder dan te antwoorden dat ze eisten dat u zich bekeerde of 200 000 pond betaalde of de fabriek aan hen gaf (CGVS, 04/09/2012, p. 20). Dergelijke discrepanties in uw verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Er mag van u toch worden verwacht dat u coherent kunt weergeven op welke manier de ontvoerders u hebben afgedreigd om uw fabriek aan hen te geven. Verder dient te worden vastgesteld dat uw reactie op die vermeende bedreigingen in uw zaak, allesbehalve kan overtuigen dat u daadwerkelijk een vrees koesterde. U zou in juli meermaals zijn bedreigd. Ze zouden ook tot twee keer toe hebben gedreigd uw verloofde te ontvoeren, als u zich niet bekeerde en uw zaak aan hen gaf. Toch nam u geen enkele veiligheidsmaatregel om uzelf of uw verloofde te beschermen, behalve dat u één maal naar de politie ging toen u geslagen werd op 2 juli. U bleef bovendien nog ongeveer een half jaar verder werken, bleef thuis wonen en bleef naar de kerk gaan, hoewel ze eerder hadden gedreigd u te vermoorden als u naar de kerk bleef gaan (CGVS, 04/09/2012, p. 18). Dergelijk gedrag strookt niet met uw ingeroepen vrees. Van iemand die in elkaar is geslagen, met de dood werd bedreigd en wiens verloofde ze dreigen te ontvoeren mag worden verwacht dat hij iets zou ondernemen om zichzelf en zijn geliefde te beschermen. Uw bewering dat u dat niet hebt gedaan, ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Ook is het opmerkelijk dat u, hoewel u op 2 juli wel klacht indiende bij de politie, de politie niet hebt verwittigd van die twee bedreigingen in uw zaak die u korte tijd later ontving. U beweert dat u als christen geen rechten heeft in Egypte (CGVS, 04/09/2012, p. 17, p. 18). Dit is een opmerkelijke verklaring aangezien u eerder wel klacht hebt ingediend tegen (A.S.) en (H.A.) en de politie die klacht blijkbaar toch ernstig heeft genomen aangezien ze u naar het ziekenhuis hadden gestuurd en uw beide belagers hebben opgeroepen voor verhoor. Er mag toch worden verwacht dat u de volgende bedreigingen ook zou willen melden, om de opvolging van uw zaak te verzekeren en de klacht tegen beide heren sterker te maken. Dat u dit niet heeft gedaan, ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw vrees. Hierbij aansluitend is het ook opmerkelijk dat u, hoewel uw schoonvader en u klacht hadden ingediend naar aanleiding van de ontvoering, de politie vreemd genoeg niet op de hoogte bracht van het feit dat jullie een deal hadden gesloten en jullie op het handelsregister de "verkoop" van uw zaak gingen regelen (CGVS p.22).

De manier waarop u verder beschrijft hoe de vrijlating van uw verloofde geregeld was, wekt verbazing. U zou tijdens de ontvoering twee keer met (A.) hebben gesproken aan de telefoon. Daarin zou u zich akkoord hebben verklaard om uw fabriek aan hem te schenken. Blijkbaar werd hierbij niets gezegd over hoe uw verloofde dan zou worden vrijgelaten. U verklaarde dat u naar het handelsregister kwam, dat u een document ondertekende waarin u uw eigendom zagezegd verkocht aan (A.S.), dat (A.S.) ook aanwezig was maar dat u niets tegen hem hebt gezegd. U hebt hem niet eens gevraagd, nadat u hem uw fabriek had gegeven, hoe uw verloofde zou vrijgelaten worden. Aangezien jullie op voorhand ook niets hadden afgesproken over de manier waarop uw verloofde zou worden vrijgelaten (CGVS, 04/09/2012, p. 22-23), komt het weinig overtuigend over dat u niet eens vraagt hoe en wanneer uw verloofde zou worden vrijgelaten, nadat u hem een eigendom ter waarde van 200 000 pond had gegeven.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat uw verklaringen als zou u nu ook vervolging vanwege de overheid dient te koesteren, niet consistent zijn. Zo vreest u veroordeeld te worden op beschuldiging van de verkrachting van uw verloofde. U zegt weliswaar dat u niet officieel in staat van beschuldiging was gesteld toen u in december voor een rechter moest verschijnen, maar er zou wel een zaak tegen u

zijn opgestart. Desondanks blijkt dat u met uw eigen paspoort, op legale wijze en zonder problemen te ondervinden, het land heeft verlaten via de luchthaven (CGVS p.8). Door het land legaal te verlaten, meldde u zich moedwillig aan bij de Egyptische autoriteiten die u op dat moment onmiddellijk konden arresteren. Dergelijk gedrag valt dan ook bezwaarlijk te rijmen met uw ingeroepen vrees ten opzichte van de autoriteiten, temeer daar u er niet van op de hoogte blijkt te zijn hoe de zaak tegen u verder evolueerde. U was goed mogelijk dat u op dat moment wel al officieel in beschuldiging was gesteld. Ook het feit dat u achteraf niet heeft geïnformeerd naar de afwikkeling van de zaak, hoewel u wel een advocaat had om uw belangen te behartigen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat u op 25 februari 2012 in België bent aangekomen, maar dat u pas op 18 april 2012 asiel hebt aangevraagd. Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, antwoordde u dat u wachtte op uw documenten en papieren vanuit Egypte. Dit is geen aanvaardbare verklaring. Dat u, nadat u in België aankwam nog meer dan een maand hebt gewacht om internationale bescherming te vragen, ondermijnt de geloofwaardigheid en de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

Bovenstaande vaststellingen laten niet toe geloof te hechten aan uw vluchtrelaas. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Het CGVS erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt echter ook meteen dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat de situatie voor kopten in Egypte weliswaar enigszins zorgwekkend is, doch uit niets kan afgeleid worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van bepaalde algemene rechten op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt Egypte te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er geen sprake is van een binnenlands gewapend conflict. De media maken vooralsnog geen melding van veralgemeende veiligheidsproblemen waarvan de Egyptische bevolking het slachtoffer dreigt te worden. Voorts is het geweld waarvan actueel sprake in Egypte incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt. Er is aldus geen sprake van aanhoudend geweld of een openlijk militair conflict tussen strijdkrachten van het huidige regime en georganiseerde gewapende groeperingen (zie bijgevoegde SRB: Egypte – Situation politique et sécuritaire, d.d. 23 augustus 2012).

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie om te buigen. Uw identiteitskaart bevestigt uw identiteit en afkomst, hetgeen hier niet in twijfel wordt getrokken. De vluchtgegevens en uw vliegticket zeggen iets over het moment waarop u Egypte verliet, maar doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. De akte van de aankoop van de fabriek, en de verkoopakte stellen dat u een fabriek kocht en verkocht, maar ze doen evenmin uitspraak over de door u ingeroepen problemen. Bovendien kan met het blote oog worden vastgesteld dat de stempels op deze aktes ingescand zijn, terwijl het document met balpen is ingevuld, waardoor ernstige twijfels rijzen

over de authenticiteit van deze documenten. In verband met de processen-verbaal en de medische attesten moet worden vastgesteld dat met het blote oog kan worden vastgesteld dat de stempels op deze documenten, hoewel u beweert dat het gelegaliseerde kopies zijn, ingescand zijn. Bovendien is het opmerkelijk dat de processen-verbaal, hoewel het officiële documenten betreft, op blanco papieren zonder enige officiële hoofding zijn opgesteld. Dit alles doet ernstig twifelen aan de authenticiteit van deze documenten. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat het voorleggen van documenten dient gepaard te gaan met aannemelijke en geloofwaardige verklaringen, hetgeen, zoals hierboven werd aangetoond, niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet overeenstemt met de toepassing van artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en deze poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze eveneens beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een uittreksel uit een artikel van Alain VANOETEREN en Lys GEHRELS uit R.D.E. (“La prise en considération de la santé mentale dans la procédure d’asile”) (stukkenbundel A.VI), een lijst van 35 stukken bestaande uit documenten en persartikelen in verband met de veiligheidssituatie in Egypte (stukkenbundel B.1-35).

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/5 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe artikel 48 van de vreemdelingenwet zou geschonden zijn. Genoemd artikel bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft, doch geenszins een automatische inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment waarop hij zou ondergedoken zijn, alsook over de plaats waar hij ondergedoken was in Egypte, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnt, (ii) hij weinig eenduidige verklaringen aflegde omtrent het aantal personen die hem in zijn zaak kwamen bedreigen, (iii) de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder ondermijnd wordt daar hij geen coherente verklaringen kon afleggen omtrent de manier waarop de ontvoerders hem bedreigden, vooral aangaande de verkrachting van zijn verloofde (I.), alsook daar hij, behalve een enkele klacht bij de politie, geen enkele veiligheidsmaatregel nam om zichzelf en zijn verloofde tegen de bedreigingen te beschermen, (iv) hij de politie niet inlichtte over de twee bedreigingen in zijn zaak, hoewel hij kort voordien wel klacht neerlegde tegen (A.S.) en (H.A.), hetgeen andermaal de ongeloofwaardigheid van zijn vrees ondermijnt, (v) hij, nadat hij zijn zaak ter waarde van 200 000 Egyptische pond aan (A.S.) had gegeven om de vrijlating van zijn verloofde te bekommen, zich niet eens vergewiste van de wijze waarop deze vrijlating zou geschieden, (vi) hij meent door de overheid vervolgd te worden voor de verkrachting van zijn verloofde, terwijl hij toch legaal Egypte verliet en zich aldus moedwillig bij de Egyptische autoriteiten aanmeldde en tevens naliet te informeren naar de afwikkeling van de zaak, hoewel hij een advocaat had ter behartiging van zijn belangen, hetgeen verder de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aantast, (vii) hij na aankomst in België nog meer dan een maand

heeft gewacht om internationale bescherming te vragen, waardoor de geloofwaardigheid en de ernst van de ingeroepen vrees voor vervolging andermaal worden ondermijnd, (viii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en verzoeker bovendien zelf geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (ix) de door hem voorgelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen, zoals uitgebreid wordt uiteengezet.

2.5.1. Na lezing van het administratief dossier concludeert de Raad dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen. In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient de Raad immers vast te stellen dat verzoekers relaas op een aantal cruciale punten geloofwaardigheid ontbeert.

2.5.2. Waar verzoeker, onder verwijzing naar het *'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status'*, aanvoert dat de bewijslast in asielzaken met enige meegaandheid moet beoordeeld worden, gaat hij er enerzijds aan voorbij dat de procedureregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat hij er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten en dat anderzijds de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk de bewijslast in de eerste plaats valt op de eisende partij komt het aldus in de eerste plaats aan de kandidaat-vluchteling toe aan te tonen dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat. De kandidaat-vluchteling moet zélf een begin van bewijs aanbrengen waaruit blijkt dat hij mogelijks onder de criteria van de Vluchtelingenconventie valt. Het behoort tot de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het relaas te controleren op zijn geloofwaardigheid.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wat de verwijzing naar arresten van de Raad betreft dient te worden opgemerkt dat arresten geen precedentwaarde hebben.

2.5.3. Verzoeker onderneemt vooreerst een summiere poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Zo stelt hij wat de plaats betreft waar hij voor zijn vertrek uit Egypte verbleef, dat hij klaar en duidelijk op de vragen van het CGVS heeft geantwoord en zichzelf niet heeft tegengesproken. Zoals hij verduidelijkt tijdens zijn gehoor, is verzoeker op 23 februari 2012 uit Egypte vertrokken. Hij heeft de provincie verlaten nadat (A.S.) hem na hun verhoor op de rechtbank met de dood bedreigde. Onder verwijzing naar een artikel van Alain VANOETEREN in *"la Revue du droit des étrangers"* betoogt verzoeker dat deze periode in zijn leven heel verwarrend was en dat er trouwens geen enkele tegenstrijdigheid zit in wat verweerder aanhaalt. Dat hij tijdens zijn gehoor Caïro niet vermeld heeft als verblijfplaats, is toe te schrijven aan het feit dat verweerder hieromtrent geen vragen heeft gesteld, aldus nog verzoeker. Verzoeker wijst er ten slotte op dat bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas rekening moet worden gehouden met *"alle omstandigheden en bijzonderheden van elke situatie [...], de leeftijd en de scholingsgraad van de asielzoeker, eventuele traumatische sequelen"*.

Verzoeker kan niet worden gevolgd. Zoals verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht opmerkt, kan verzoekers uitleg niet overtuigen. Uit het gehoorverslag in het administratief dossier (stuk 3) blijkt

immers dat verzoekers verklaringen omtrent zijn verblijfplaats voor zijn vertrek uit Egypte niet coherent zijn. Verzoeker verklaarde immers na de zitting die plaatsvond drie of vier dagen na het verhoor door de politie van verzoeker, (A.S.) en (H.A.) op 24 december 2011 omwille van doodsb bedreigingen vanwege (A.S.) diezelfde dag nog naar Caïro te zijn gevlucht, alwaar hij tot zijn vertrek uit Egypte op 23 februari 2012 verbleef (gehoorverslag CGVS, p. 24). Bij het begin van het gehoor verklaarde verzoeker echter dat hij op 30 december 2011 zijn huis verliet en op de vraag naar waar hij verbleef tussen 30 december 2011 en 23 februari 2012 antwoordde verzoeker eerst dat hij veel vergeet om vervolgens te verklaren dat hij gewoon thuis bleef (gehoorverslag CGVS, p. 3). Hieruit leidt verweerder terecht af dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag op de helling komt te staan. Verzoekers verwijzing naar zijn verwarde toestand ter verklaring van zijn tegenstrijdige en vage verklaringen kan zijn geloofwaardigheid niet herstellen. Immers, uit het gehoorverslag blijkt geenszins dat verzoeker verward was vermits daarover niets vermeld werd door de interviewer, verzoeker of zijn raadsman en van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker deze die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht. Waar verzoeker aanvoert dat verweerder zelf naar zijn verblijf in Caïro had moeten vragen tijdens het gehoor, wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het is overigens niet aan de interviewer van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het interview te "sturen". Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

2.5.4. Wat betreft de bezoeken van (A.S.) meent verzoeker dat het CGVS zijn woorden verkeerd heeft geïnterpreteerd. Wederom wijst verzoeker erop dat het aan verweerder is om met bijkomende vragen meer informatie te verzamelen, indien hij de gegeven informatie onvoldoende acht.

Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoeker niet verder komt dan zijn eerdere verklaringen te herhalen, hetgeen de incoherentie ervan niet kan verklaren of weerleggen. Wat betreft verzoekers stelling dat verweerder bijkomende vragen had kunnen stellen, kan verwezen worden naar wat *sub* 2.5.3. *in fine* werd gesteld. Van verzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke en essentiële elementen van zijn relaas coherent kan aangeven, wat in casu niet het geval is. Redelijkerwijs kan aangenomen worden dat wanneer de betrokkene slechts twee keer wordt bedreigd in zijn bedrijf hij klaar en duidelijk moet kunnen aangeven door wie hij werd bedreigd en of die persoon al dan niet alleen was, wat bij lezing van het gehoorverslag niet het geval blijkt te zijn (gehoor, p. 17). De vaststelling dat verzoekers relaas daaromtrent evenmin coherent is doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten vanwege (A.S.) en (A.H.).

2.5.5. Wat betreft het geweld waar zijn verloofde het slachtoffer van was, stelt verzoeker dat hij getraumatiseerd was door zijn vervolgers, waardoor hij hen geenszins onder druk wilde zetten door vragen te stellen uit angst dat dit zich tegen zijn verloofde of hemzelf zou keren. Bovendien wijst verzoeker erop dat, hoewel de politie hem heeft bijgestaan nadat hij klacht neerlegde tegen (A.S.) en (H.A.), de ondervraging niets heeft opgeleverd en ze weer werden vrijgelaten nadat ze de feiten hadden ontkend. Verzoeker stelt tevens dat hij overtuigd was van het goede verloop van de vrijlating van zijn verloofde.

Verzoeker beperkt zich tot het verwijzen naar eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal. Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen terecht op dat hierdoor geen afbreuk wordt gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Wat betreft verzoekers bewering dat hij getraumatiseerd is, wijst de Raad er opnieuw op dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht.

De bewering van verzoeker dat zijn belagers dreigden zijn verloofde te ontvoeren en te verkrachten is zo ingrijpend dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat verzoeker geen enkele veiligheidsmaatregel nam naar zijn verloofde toe of hemzelf. Deze vaststelling, die overigens door verzoeker niet wordt betwist, is zo fundamenteel dat, mede gelet op het voorgaande, geen enkel geloof wordt gehecht aan het door verzoeker opgediste relaas.

2.6.1. Verzoeker meent in hoofdorde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging te hebben omwille van zijn geloofsovertuiging. Verzoeker stelt dat hijzelf en zijn familie onder constante vrees voor represailles van de kant van de salafisten leven, nu zij hen onophoudelijk vragen om zich te bekeren tot de mohammedaanse godsdienst, op straffe van vermoord te worden of leden van de familie ontvoerd te zien. Door het feit een koptisch christen te zijn vreest verzoeker vermoord te zullen worden en benadrukt hij dat hij verschillende keren werd bedreigd. De ernst van het gevaar voor vervolging dat verzoeker loopt in geval van terugkeer noodzaakt om een ruime toepassing te maken van het voordeel van de twijfel. Verzoeker meent dat de vraag die moet beslecht worden, de volgende is: *“kan men gelet op het geheel van de eigenheden van deze zaak uitsluiten dat er een enkele kans is dat de risico's op vervolging ingeroepen door verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, zich niet zullen realiseren?”* Verzoeker legt omtrent de situatie van koptische christenen een reeks artikelen neer die melding maken van de situatie van de koptische christenen in Egypte. Verzoeker wijst erop dat het CGVS zelf erkent dat *“koptisch christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen”* en ook verduidelijkt dat *“uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de situatie voor kopten in Egypte weliswaar enigszins zorgwekkend is (...)”*. Het CGVS verduidelijkt volgens verzoeker niet op welk document ze haar beslissing baseert. Verzoeker meent bovendien dat de motivering van het CGVS tegenstrijdig is waar zij stelt dat de situatie van de kopten licht zorgwekkend is maar tegelijkertijd een artikel neerlegt dat exact het tegenovergestelde stelt, namelijk dat de vrees voor ontvoeringen attesteert. Verzoeker verwijst vervolgens naar pagina 19-22 van het CEDOCA-rapport waarin een niet-exhaustieve lijst wordt opgesomd van gewelddadige acties gericht tegen de kopten. Voorts verwijst verzoeker naar diverse persberichten en mensenrechtenrapporten die melding maken van het toenemend geweld ten aanzien van christenen in Egypte sinds de val van het Moebarak-regime. Verzoeker besluit dat koptische christenen actueel in Egypte een ernstige en gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève kennen, zodat het past hem de vluchtelingenstatus toe te kennen.

2.6.2. De Raad herhaalt dienaangaande dat aan verzoekers relaas geen enkel geloof wordt gehecht. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker geen verweer voert tegen de vaststelling dat hij meer dan een maand gewacht heeft na zijn aankomst in België om een asielaanvraag in te dienen. Dit ondergraaft verder de ernst en geloofwaardigheid van verzoekers ingeroepen vrees voor vervolging omwille van zijn geloofsovertuiging. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna een asielaanvraag zou indienen.

2.6.3. Het is de taak van de commissaris-generaal om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het loutere feit christen kopt te zijn in Egypte en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van in het verzoekschrift voorgehouden algemene rechten is op zich onvoldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toepassing van de subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en de persartikels toegevoegd aan het verzoekschrift, blijkt dat er verschillende incidenten zijn geweest waarvan christenen het slachtoffer waren, doch uit niets blijkt dat zij behoren tot een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, noch kan daaruit afgeleid worden dat zij geen beroep kunnen doen op de bescherming van de Egyptische autoriteiten. Verzoeker brengt verder geen elementen aan die een ander licht werpen op zijn veiligheidssituatie zoals deze door verweerder werd beoordeeld.

2.7. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.8. Wat verzoekers vraag betreft met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de begrippen *“internationaal of binnenlands gewapend conflict”* noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werden gedefinieerd. Er kan wel worden gesteund op de definitie van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, geratificeerd door de wet van 16 april 1986 (RvS 1 december 2006, nr. 165.476).

Volgens artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949 zijn interne conflicten *“alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.”*

Het tweede lid van dit artikel stelt dat “interne ongeregeldheden en spanningen, zoals rellen, op zichzelf staande en sporadisch voorkomende daden van geweld en andere handelingen van soortgelijke aard, ...” niet zijn te beschouwen als gewapende conflicten zodat mag besloten worden dat uit de informatie die verzoeker aanbrengt en de informatie toegevoegd aan het administratief dossier niet blijkt dat hij nood heeft aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Verzoeker toont niet aan dat er een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld is in Egypte. De persartikels tonen aan dat de veiligheidssituatie problematisch is; dat er regelmatig rellen zijn tussen betogers en het leger doch uit niets kan worden afgeleid dat het in casu een situatie betreft zoals vereist in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoeker aanvoert dat het CEDOCA-dcoument in het Frans is opgesteld en dit een schending uitmaakt van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat voornoemd artikel niet vereist dat de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt om een beslissing te nemen in de taal van de procedure moet opgesteld zijn. Geen enkele wettelijke bepaling verplicht de commissaris-generaal alle landeninformatie die aan het dossier wordt toegevoegd in de taal van de rechtspleging op te stellen

2.10. De Raad wijst er in dit verband op dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Verzoeker had middels zijn verzoekschrift de gelegenheid om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing aan te vechten en de nodige toelichtingen te verschaffen bij zijn vluchtmotieven. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, is hij er evenwel niet in geslaagd de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie hebben zowel verzoeker als verweerder de Raad voldoende informatie overgemaakt om met kennis van zaken te kunnen oordelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS